

**ЗАКОНОМІРНОСТІ СПОЛУЧУВАНСТІ ЧОТИРЬОХ ПРИГОЛОСНИХ ФОНЕМ
В ІНТЕРВОКАЛЬНІЙ ПОЗИЦІЇ**

1. Кобилянська О. Слова зворушеного серця [щоденники, автобіографії, листи, статті та спогади]. – К.: Дніпро, 1982. – 359 с.
2. Легкий М. За лапшунками психіки автора // Українська мова й література в школі. – 2000. – № 6. – С. 68 – 77.
3. Міщук Р. Українська оповідна проза 50 – 60-х років XIX ст. – К.: Наукова думка, 1978. – 256 с.
4. Огоновський О. Історія літератури руської (української). – Мюнхен, 1992. – Ч. III: вік XIX. – 1338 с.
5. Петраш О. “Руська Трійця”: М. Шашкевич, І. Вагилевич, Я. Головацький та їхні літературні послідовники. – К.: Дніпро, 1986. – 228 с.
6. Твори Николи Устияновича і Антона Могильницького. – Львів: З друкарні Наукового Товариства ім. Шевченка, 1913. – 512 с.
7. Устиянович М. Из автобиографии Николая Л. Устияновича // Литературный сборник, издаваемый галицко-рускою Матицею. – Вып. I. – Львов, 1885. – С. 41 – 46.

Стаття надійшла до редакції 12.01.2013

УДК 811.161.2'344

Степан Сеньків, кандидат філологічних наук, старший викладач кафедри української мови Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка

**ЗАКОНОМІРНОСТІ СПОЛУЧУВАНСТІ ЧОТИРЬОХ ПРИГОЛОСНИХ ФОНЕМ
В ІНТЕРВОКАЛЬНІЙ ПОЗИЦІЇ**

У статті проаналізовано сполуки чотирьох приголосних фонем у середині слова. Проведений аналіз дав змогу виявити характерні для української мови дистрибутивні структури та нетипові, що виступають у словах, які перебувають на периферії лексичної системи, а також зробити узагальнення про закономірності поєднання чотирьох приголосних фонем у середині слова.

Ключові слова: приголосні фонем, інтервокальна позиція, дистрибуція.

Літ. 12.

Степан Сеньків, кандидат філологічних наук,
старший преподаватель кафедри українського мови

Дрогобычского государственного педагогического университета имени Ивана Франко

**ЗАКОНОМЕРНОСТИ СОЧЕТАЕМОСТИ ЧЕТЫРЕХ СОГЛАСНЫХ ФОНЕМ
В ИНТЕРВОКАЛЬНОЙ ПОЗИЦИИ**

В статье проанализированы сочетания четырех согласных фонем внутри слова. Проведенный анализ дал возможность обнаружить характерные для украинского языка дистрибутивные структуры и нетипичные, выступающие в словах, которые находятся на периферии лексической системы, а также дал возможность сделать выводы о закономерностях сочетания четырех согласных фонем внутри слова.

Ключевые слова: согласные фонемы, интервокальная позиция, дистрибуция.

Stepan Sen'kiv, Ph.D. (Philology), Senior Lecturer of the Ukrainian Language Department
Drohobych State Pedagogical University by I. Franko

**REGULARITIES OF FOUR CONSONANTS COMBINABILITY
IN THE INTERVOCAL POSITION**

The article presents the analysis of four consonant phonemes combination in the intervocal position. The conducted analysis has made it possible to reveal peculiar and unusual for Ukrainian language distributional structures, existing in the words, which are on the periphery of the lexical system. The analysis has allowed to make conclusions about the regularities of the four consonant phonemes combination in the intervocal position.

Keywords: consonant phonemes, intervocal position, distributio.

Постановка проблеми та аналіз останніх публікацій. Уперше проблема сполучуваності фонем знайшла своє висвітлення в праці М. Трубецького “Основи фонології”. У кожній мові, на думку мовознавця, фонемі поєднуються за специфічними

для цієї мови законами. Учений вважає, що після встановлення фонологічної одиниці, у межах якої і плануємо досліджувати сполучуваність фонем, потрібно розглянути, з одного боку, позиції фонем у середині цієї рамочної одиниці (початкову, серединну, кінцеву), з іншого – три основні форми

сполучуваності фонем (сполучення голосних між собою, приголосних між собою і голосних з приголосними) [12, 218]. Це дасть можливість визначити, які фонемні сполучаються між собою в цій позиції, в якій послідовності ці фонемні розташовані в даній позиції, яка кількість членів у тих сполуках серед можливих у даній позиції.

На проблему сполучуваності приголосних фонем української мови вперше звернув увагу Є. Тимченко [10]. У праці “Курс історії українського язика” він проаналізував групи приголосних фонем (шелестові групи), виокремивши серед них дво-, три- та чотиричленні, розглянув групи приголосних на початку, в середині та в кінці слів і спробував пояснити причини появи тієї чи іншої сполуки.

У другій половині ХХ століття окремі аспекти проблеми сполучуваності фонем (структура двофонемних сполучень, їхня частотність у функціональних різновидах української мови) розглянуто в працях В. Перебийніс. У роботі “Кількісні та якісні характеристики системи фонем сучасної української літературної мови” авторка описала систему фонем сучасної української літературної мови, визначила ймовірність кожного звука бути фізичним субстратом самостійної фонемі, дослідила комбінаторні властивості голосних і приголосних фонем. В. Перебийніс також зазначає, що “характеристика системи фонем будь-якої мови не може обійтися без вивчення закономірностей функціонування цієї системи” [6, 79]. Авторка переконана, що потрібно дати відповіді на питання, як фонемні поєднуються між собою, за якими законами будуються морфема і слово із фонем, які особливості мають поєднання фонем на початку і в кінці слова на відміну від фонемосполучень в середині слова, яка різниця у поєднанні фонем у багатоморфемному і одноморфемному слові тощо.

У підручнику Н. Тоцької [11] “Сучасна українська літературна мова: фонетика, орфоєпія, графіка, орфографія” дистрибуція приголосних фонем сучасної української мови також була об’єктом аналізу. Розглядаючи сполуки приголосних фонем перед наступними голосними, Н. Тоцька виявляє закономірності сполучуваності двох приголосних фонем.

Уявлення про характер української фонемотактики розширюють дослідження Т. Старака [9], Л.М. Гриднєвої [2], М. Муравицької [4], І. Савченко [7; 8], П. Вовк [1] та ін.

Проте в українській синтагматичній фонології поки що немає повного опису дистрибутивних структур української мови, не проаналізовано всіх

умов, які визначають сполучуваність приголосних фонем, не з’ясовано причин виникнення певних обмежень сполучуваності приголосних у дво- або поліфонемних структурах. Системний аналіз структури консонантних сполучень у різних позиціях слова, у різних словоформах однієї й тієї ж лексеми, у різних за походженням словах та в структурно різнотипних консонантних групах допоможе уточнити інвентар груп приголосних в українській мові в контексті різних фонологічних одиниць та виявити основні параметри сполучуваності приголосних в українській мові.

Мета нашої статті – виявити склад інтервокальних сполук чотирьох приголосних фонем в українській мові, з’ясувати сполучувальні можливості окремих фонем в інтервокальній позиції та виявити закономірності сполучуваності чотирьох приголосних фонем у середині слова з погляду взаємодії компонентів у сполуці, не беручи до уваги морфологічної структури слова. Аналіз проведено на основі “Орфографічного словника української мови” [5]. За основу взято систему приголосних фонем сучасної української мови П. Коструби [3].

Виклад основного матеріалу. Виявлено 193 групи чотирифонемних інтервокальних сполук, серед них 43 – з фонемою /р/: (рбс’к, рггр, ргпр, ргст, ргфл, рдс’к, рдсм, ржкр, ржпр, ржст, ркр, ркс’к, рктн, рл’ст, рмс’к, рмтр, рнс’к, рнит, ррс’к, рскл, рспл, рспр, рств, рстк, рстн, рстн’, рстц’, рс’кн, ртбл, ртвл’, ртвн, ртзб, ртзн, рткв, ртпл, ртпр, ртсм, ртсн, ртст, ртс’к, ртит, рфс’к, ршс’к), 40 – з фонемою /н/: (нгс’к, нгст, нгит, ндгр, ндс’к, ндсп, ндст, ндиш, ндиш’, нкс’к, нктб, ннс’к, нсгр, нскр, нспй, нспл, нств, нстк, нстр, нтгл, нткр, нтл’м, нтрб, нтрг, нтрд, нтрм, нтрз, нтри, нтрн, нтрп, нтрр, нтрт, нтрф, нтри, нтс’к, нтич, нфс’к, нцкл, нцпр, ншс’к), 20 – з фонемою /й/: (йбгв, йбдр, йдпр, йкбр, ймст, йнс’к, йнит, йпфр, йств, йстр, йстр’, йс’кк, йс’кл’, йс’км, йс’кт, йтгр, йхсв, йхск, йхср, йхст), 15 – з фонемою /л’/: (л’дкр, л’дс’к, л’дин, л’диш, л’л’с’к, л’мдр, л’мс’к, л’нс’к, л’ств, л’тпр, л’тпс, л’тс’к, л’цгр, л’чс’к, л’шс’к), 12 – з фонемою /д’/: (дскл, дскл’, дскр, дскр’, дств, дстр, дстр’, дтс’к, дшкв, дшкр, дшкр’, дштр), 10 – з фонемою /в’/: (ввзв, взгн, вл’с’к, врс’к, вскл, вспр, вств, встр, встр’, вхс’к), 9 – з фонемою /к’/: (ккс’к, кскл, кскл’, кскр, кспл, кспл’, кспр, кстр, кхс’к), 7 – з фонемою /б’/: (блвн, бскр, бскр’, бств, бстр, бстр’, бшкр’), 6 – з фонемою /с’/: (скс’к, ствл’, стпл’, стпр, стпр, стс’к), 5 – з фонемою /з’/: (звтр, ззбр, зств, зстр, зстр’), по 4 групи з фонемами /м’/: (мвзв, мскл, мств,

ЗАКОНОМІРНОСТІ СПОЛУЧУВАНОСТІ ЧОТИРЬОХ ПРИГОЛОСНИХ ФОНЕМ ВІНТЕРВОКАЛЬНІЙ ПОЗИЦІЇ

птс'к) та /п/: (*пвкл, прс'к, пств, птс'к*), по 3 – з фонемами /з/: (*зрс'к, зств, зшпр*), /т/: (*тств, ттс'к, тхс'к*), /ф/: (*фрс'к, фств, фстр*) та /х/: (*хткл, хтс'к, хтсм*), 2 – з фонемою /ш/: (*шл'с'к, штс'к*) та по 1 групі з фонемами /л/: (*лдс'к*), /с'/: (*с'квн*), /ц/: (*цстр*), та /ч/: (*чскл*).

За диференційною ознакою “м'якість-твердість” переважають сполуки “тверда + тверда + тверда + тверда”. Таку структуру має 101 інтервокальна чотирифонемна група. Інші фонемні можуть бути компонентами сполук “тверда + тверда + м'яка + тверда”(33), “м'яка + тверда + тверда + тверда”(23) та “тверда + тверда + м'яка”(19). У 6 випадках бачимо попарне поєднання приголосних за структурою “м'яка + тверда + м'яка + тверда”: *рейньське, стокгольмський, кельнський, кельтський, ульцьський*. Зафіксовано поодинокі сполуки таких чотирьох приголосних: “м'яка + м'яка + тверда + тверда”(3), “тверда + м'яка + тверда + тверда”(2), “тверда + м'яка + м'яка + тверда”(2), “м'яка + тверда + тверда + м'яка”(2), “м'яка + м'яка + тверда + м'яка”(1) та “м'яка + м'яка + м'яка + тверда”(1): *військкерівник, військмор, військтехнік; порськнуги, чарльстон; тутівльський, радомишльський; байстрюк, спольця; військлікар; дарданелльський*. Першим компонентом інтервокальної чотирифонемної сполуки найчастіше можуть бути тверді, зокрема /р/, /н/, /л/, /д/, /в/, /б/, /з/, /м/, /г/, /к/, /с/, /т/, /п/, /ш/, /ф/, /х/, /ц/, /ч/, які утворюють 157 сполук. Рідше у цій ролі виступають м'які, зокрема /й/, /л2 /, /с2 /, які утворюють 36 сполук.

Серед фонем, які розрізняються за диференційною ознакою “дзвінкість-глухість”, найбільші сполучувальні можливості удзвінких. Характерними для української мови є чотирифонемні сполуки: “дзвінка + глуха + глуха + дзвінка”(62), “дзвінка + дзвінка + глуха + глуха”(30), “дзвінка + глуха + глуха + глуха”(25), “дзвінка + глуха + дзвінка + дзвінка”(19) та “глуха + глуха + глуха + дзвінка”(18). Інші фонемні можуть бути компонентами сполук “дзвінка + дзвінка + дзвінка + дзвінка”(10), “дзвінка + дзвінка + глуха + дзвінка”(10) та “глуха + глуха + глуха + глуха”(9). У 4 випадках подібне поєднання “дзвінка + глуха + дзвінка + глуха”: *контрпара, контртитул, контрфорс, контршанси*. Зафіксовано поодинокі сполуки чотирьох приголосних “глуха + дзвінка + глуха + глуха”(3), “глуха + глуха + дзвінка + дзвінка”(2) та “глуха + дзвінка + глуха + дзвінка”(1): *кіпрський, кафрський, радомишльський; божествлю, міськвено; капвкладення*. Першим компонентом чотирифонемної інтервокальної сполуки

найчастіше можуть бути дзвінки, зокрема /р/, /н/, /й/, /л/, /л2 /, /д/, /в/, /б/, /з/, /м/, /г/, які утворюють 150 сполук. Рідше цю позицію займають глухі, зокрема /к/, /с/, /с2 /, /т/, /н/, /ф/, /х/, /ш/, /ц/, /ч/, які утворюють 33 сполуки.

Аналіз сполучуваності приголосних фонем в інтервокальних чотирифонемних структурах за ознакою місця їх творення засвідчує, що найбільші сполучувальні можливості мають передньоязикові /р/, /н/, /л/, /л2 /, /д/, /с/, /с2 /, /з/, /т/, /ш/, /ч/, /з/, /п/, /в/, /ф/, /х/, /ш/, /ц/, /ч/, /з/, губні /б/, /п/, /в/, /м/, /ф/, задньоязикові /к/ та /х/, середньоязикова /й/ та гортанна /г/.

Другим компонентом чотирифонемної інтервокальної сполуки можуть бути передньоязикові /р/, /н/, /л/, /л2 /, /д/, /с/, /с2 /, /з/, /т/, /ш/, /ч/, /з/, губні /б/, /п/, /в/, /м/, /ф/, рідше – задньоязикові /к/, /х/ та гортанна /г/.

Третім компонентом чотирифонемної інтервокальної сполуки виступають передньоязикові /р/, /л2 /, /д/, /з/, /с/, /с2 /, /т/, /ш/, /ч/, губні /б/, /п/, /в/, /ф/, рідше – задньоязикова /к/ та гортанна /г/.

Четвертим компонентом чотирифонемної інтервокальної сполуки можуть бути передньоязикові /р/, /р2 /, /н/, /н2 /, /д/, /т/, /л/, /л2 /, /з/, /с/, /с2 /, /ш/, /ч/, /ц2 /, губні /б/, /п/, /в/, /м/, /ф/, задньоязикова /к/, рідше – середньоязикова /й/ та гортанна /г/.

В українській мові зафіксовано такі чотирифонемні дистрибутивні сполуки: 1) передньоязикова + губна + передньоязикова + задньоязикова; 2) передньоязикова + гортанна + гортанна + передньоязикова; 3) передньоязикова + гортанна + губна + передньоязикова; 4) передньоязикова + гортанна + передньоязикова + передньоязикова; 5) передньоязикова + передньоязикова + передньоязикова + задньоязикова; 6) передньоязикова + передньоязикова + передньоязикова + губна; 7) передньоязикова + передньоязикова + задньоязикова + передньоязикова; 8) передньоязикова + передньоязикова + губна + передньоязикова; 9) передньоязикова + передньоязикова + передньоязикова + передньоязикова; 10) передньоязикова + задньоязикова + гортанна + передньоязикова; 11) передньоязикова + задньоязикова + передньоязикова + задньоязикова; 12) передньоязикова + задньоязикова + передньоязикова + передньоязикова; 13) передньоязикова + губна + передньоязикова + передньоязикова; 14) передньоязикова + передньоязикова + задньоязикова + губна; 15) передньоязикова + гортанна + передньоязикова + задньоязикова; 16) передньоязикова + передньоязикова + гортанна + передньоязикова; 17) передньоязикова + задньоязикова + передньоязикова + губна; 18) передньоязикова +

ЗАКОНОМІРНОСТІ СПОЛУЧУВАНСТІ ЧОТИРЬОХ ПРИГОЛОСНИХ ФОНЕМ В ІНТЕРВОКАЛЬНІЙ ПОЗИЦІЇ

передньоязикова + губна + середньоязикова; 19) передньоязикова + передньоязикова + передньоязикова + гортанна; 20) передньоязикова + передньоязикова + передньоязикова + середньоязикова; 21) передньоязикова + задньоязикова + губна + передньоязикова; 22) губна + губна + передньоязикова + губна; 23) губна + передньоязикова + гортанна + передньоязикова; 24) губна + передньоязикова + передньоязикова + задньоязикова; 25) губна + передньоязикова + задньоязикова + передньоязикова; 26) губна + передньоязикова + губна + передньоязикова; 27) губна + передньоязикова + передньоязикова + губна; 28) губна + передньоязикова + передньоязикова + передньоязикова; 29) губна + задньоязикова + передньоязикова + задньоязикова; 30) губна + губна + задньоязикова + передньоязикова; 31) середньоязикова + губна + гортанна + губна; 32) середньоязикова + губна + передньоязикова + передньоязикова; 33) середньоязикова + передньоязикова + губна + передньоязикова; 34) середньоязикова + задньоязикова + губна + передньоязикова; 35) середньоязикова + задньоязикова + передньоязикова + передньоязикова + передньоязикова; 36) середньоязикова + передньоязикова + передньоязикова + передньоязикова; 37) середньоязикова + губна + губна + передньоязикова; 38) середньоязикова + передньоязикова + передньоязикова + губна; 39) середньоязикова + передньоязикова + задньоязикова + задньоязикова; 40) середньоязикова + передньоязикова + задньоязикова + передньоязикова; 41) середньоязикова + передньоязикова + задньоязикова + губна; 42) середньоязикова + передньоязикова + гортанна + передньоязикова; 43) середньоязикова + задньоязикова + передньоязикова + губна; 44) середньоязикова + задньоязикова + передньоязикова + задньоязикова; 45) середньоязикова + задньоязикова + передньоязикова + передньоязикова; 46) задньоязикова + задньоязикова + передньоязикова + задньоязикова; 47) задньоязикова + передньоязикова + задньоязикова + передньоязикова; 48) задньоязикова + передньоязикова + губна + передньоязикова; 49) задньоязикова + передньоязикова + передньоязикова + передньоязикова; 50) задньоязикова + передньоязикова + передньоязикова + задньоязикова; 51) задньоязикова + передньоязикова + передньоязикова + губна; 52) гортанна + передньоязикова + передньоязикова + задньоязикова; 53) гортанна + передньоязикова + передньоязикова + губна; 54) гортанна + передньоязикова + губна + передньоязикова.

Найпоширенішими серед цих структур є сполуки “передньоязикова + передньоязикова +

передньоязикова + передньоязикова” (30), “передньоязикова + передньоязикова + передньоязикова + задньоязикова” (21), “передньоязикова + передньоязикова + передньоязикова + губна” (17), “передньоязикова + передньоязикова + губна + передньоязикова” (16) та “передньоязикова + передньоязикова + задньоязикова + передньоязикова” (14). Менш розповсюджені моделі “губна + передньоязикова + передньоязикова + задньоязикова” (6), “губна + передньоязикова + задньоязикова + передньоязикова” (5), “губна + передньоязикова + передньоязикова + губна” (5), “губна + передньоязикова + передньоязикова + передньоязикова” (5), “передньоязикова + губна + передньоязикова + задньоязикова” (5), “передньоязикова + задньоязикова + передньоязикова + задньоязикова” (4), “передньоязикова + передньоязикова + горлова + передньоязикова” (4), “задньоязикова + передньоязикова + задньоязикова + передньоязикова” (4). Поодинокими є такі чотирифонемні структури: “передньоязикова + горлова + передньоязикова + передньоязикова” (3), “передньоязикова + губна + передньоязикова + передньоязикова” (3), “середньоязикова + передньоязикова + передньоязикова” (3), “задньоязикова + передньоязикова + губна + передньоязикова” (3), “передньоязикова + горлова + губна + передньоязикова” (2), “передньоязикова + передньоязикова + задньоязикова + губна” (2), “середньоязикова + губна + передньоязикова + передньоязикова” (2), “середньоязикова + передньоязикова + задньоязикова + передньоязикова” (2), “середньоязикова + задньоязикова + передньоязикова + передньоязикова” (2), “губна + губна + передньоязикова + губна” (2), “губна + передньоязикова + губна + передньоязикова” (2), “задньоязикова + задньоязикова + передньоязикова + задньоязикова” (2), „ передньоязикова + горлова + горлова + передньоязикова” (1) та інші. Першим компонентом інтервокальної чотирифонемної сполуки найчастіше стають передньоязикові (130) та губні (28). Рідше початкову позицію в чотирифонемній сполуці займають середньоязикові (20), задньоязикові (12) та горлова (3).

Висновки. Отже, у процесі аналізу виділено фонемні, які можуть взаємодіяти в чотирифонемних дистрибутивних групах у середині слова. Характерними для української мови є такі поєднання фонем: “передньоязикова + передньоязикова + передньоязикова + передньоязикова”, “передньоязикова + передньоязикова + передньоязикова + задньоязикова”, “передньоязикова + передньоязикова + передньоязикова + губна”, які є типовими для української мови. Установлення

**ЗАКОНОМІРНОСТІ СПОЛУЧУВАНСТІ ЧОТИРЬОХ ПРИГОЛОСНИХ ФОНЕМ
ВІНТЕРВОКАЛЬНІЙ ПОЗИЦІЇ**

частотних характеристик для кожної інтервокальної сполуки приголосних фонем дозволяє зробити узагальнення про належність слова, в якому вона виступає, до центру чи периферії лексичної системи української мови. Визначальними для української мови слід вважати ті інтервокальні консонантні структури, частотність яких найвища. Групи приголосних, що виступають в поодиноких запозичених і рідковживаних словах, не є визначальними при встановленні закономірностей української фонемотики.

1. Вовк П.С. *Теорія центрів і периферії фонологічної та акцентологічної системи: Монографія.* – К.: ІЗМН, 1997, – 164 с.

2. Гриднева Л.М. *Типи складів і їх сполучуваність у двофонемному слові // Мовознавчі студії.* – К., 1968. – С. 3 – 10.

3. Коструба П.П. *Фонетика сучасної української літературної мови.* – Львів, 1963. – 100 с.

4. Муравицька М.П. *Частота двофонемних кінцевих сполук сучасної української мови. // Статистичні та структурні лінгвістичні моделі.* – К., 1966. – С. 54 – 61.

5. *Орфографічний словник української мови / Уклад.: С.І. Головащук, М.М. Пещак,*

В.М. Русанівський, О.О. Тараненко. – К., – 1999. – 989 с.

6. *Перебийніс В.С. Кількісні та якісні характеристики системи фонем української літературної мови.* – К., 1970. – 270 с.

7. *Савченко І.Ф. Фонемний аналіз трифонемних словоформ // Мовознавство.* – 1972. – №6. – С. 37 – 44.

8. *Савченко І.Ф. Структура та статистичні характеристики чотирифонемних словоформ і морфем української мови. // Питання структурної лексикології.* – К.: Наукова думка, 1970. – С. 13 – 19.

9. *Старак Г.В. Особливості початкових сполучень приголосних фонем в українській мові // XXXIX наукова конференція, присвячена підсумкам науково-дослідної роботи університету за 1964 рік. Тези доповідей. Філологія, журналістика.* – Львів, 1965. – С. 49 – 50.

10. *Тимченко Є. Курс історії українського язика. Вступ: фонетика.* – 2-е вид., допов. – Київ – Харків, – 1930. – 212 с.

11. *Тоцька Н.І. Сучасна українська літературна мова: фонетика, орфоенія, графіка, орфографія.* – К.: Вища школа, 1981. – 184 с.

12. *Трубецької Н.С. Основы фонологии.* – М., 2000. – 352 с.

Стаття надійшла до редакції 15.02.2013

7 квітня 2013 року

Благовіщення Пресвятої Богородиці

Благовіщення – одне з найбільших християнських свят. В основі свята – “блага вість” архангела Гавриїла Діви Марії (звідси і Благовіщення) про народження у неї божественного немовляти, Спасителя роду людського.

В давнину, Благовіщення вважали великим святом, з нього починали рік.

За благочестивими віруваннями людей, в цей день, як і на Великдень, сонце “гріє”, і грішників в пеклі не мучить. За своєю величчю, свято Благовіщення не відміняється навіть тоді, коли воно припадає на Великдень.

В народі, це свято третьої зустрічі зими з весною. Вважається, що цього дня весна остаточно долає зиму і Бог благословляє землю для сівби. Зачіпати землю до цього дня вважалося великим гріхом. Також, на Благовіщення, Матір Божа з небес розсилає з “Благовіщенської қоробки” росу або дощ, сніг чи туман. Так от якщо будуть якісь опади – чекай урожайний рік.

